N. F. S. Grundtvigs prædiken pinsedag

Taler
Nikolai Frederik Severin Grundtvig
Forfatter, teolog, digter

Omstændigheder
Prædikentekst:

Apostlenes Gerninger kapitel 2, vers 1-11

Under Løbet af Pindse-Dagen vare de alle eendrægtig forsamlede, og der kom pludselig et Bulder fra Himlen, ligesom af en flyvende Storm, og opfyldte hele Huset, inde hvor de sad, og der saaes takkede Tunger ligesom af Ild, der satte sig paa hver især, og de fyldtes alle med den Hellig-Aand, og tog paa at tale med fremmede Tunge-Maal, eftersom Udtrykket gaves dein af Aanden!

Men der opholdt sig i Jerusalem Jøder og Guds-Tilbedere fra alle Himmel-Egne, og ved den høirøstede Bevægelse stimlede Mængden sammen i Forvirring, fordi Enhver hørde sit Moders-Maal af Talerne.

Alle blev de forbausede, forundrede sig, og sagde til hverandre: er ikke alle disse Talere Galilæer, og hvorledes høre vi da hver sit Moders-Maal, vi Parther, Meder, og Elamiter, Indbyggere af Mesopotamien, Judæa og Kappadocien, Pontus og Lille-Asien, Phrygien og Pamphylien, Ægypten og det Cyrenæiske Libyen, og vi reisende Romere, Kreter, og Araber, Jøder og Proselyter, høre vi dem tale Guds Under med vore Tunger!

Der er, i det Mindste hos os, ingen Høitid, da Kirken besøges saa lidet, som i Pindse-Dagene, og vidste vi det ikke før, da kunde vi deraf slutte os til, at der er saare liden Christendom i Christenheden, og at den Christendom, der er tilbage, er mere død end levende; thi det er soleklart, at der er Ingen af alle vore Høitider, paa hvilken Kirke-Klokkens Kimen maa saa dybt og sødt bevæge alle Christne med levende Tro, og frydefuldt Haab, Ingen af alle vore Høitider, paa hvilken de saa levende maae føle Trang til at forsamles i den Himmelfarnes hellige Navn, og lytte til Ordet, som haver vandret med Solen, skabt Lys og Liv paa Jorden, og vandrer saa endnu paa Aande-Drættets

Vinger, høit over de Dødeliges Hoved, men rede til at sænke sig i Hjerte-Dybet hos de Troende, og der gienføde de glødende Tunger, som tale Guds Under, med Ord, som ikke Mande-Vidd, men den Hellig-Aand lærer, og som udfare aldrig forgiæves, men udrette, som Sneen og Regnen, Alt hvortil de udsendes!

Ja, mine Venner, at Pindse er i allerstrængeste og allerhøieste Forstand en Kirke-Fest, de Christnes KirkeHøitid, det er saa aabenbart, at selv de, der ei tænke derpaa, dog dunkelt føle det, og derfor skal det ei undre os, at de er Faa, som helligholde den, thi det er os jo Alle vitterligt, at Kirke-Samfund: et virkeligt, inderligt og levende Samfund i Tro og Haab og Kiærlighed, det hører i vore Dage til de christelige Old-Sager, der synes kun at have været til, for at beskrives og omtvistes af de Lærde, og det naturligviis, fordi Begrebet om Sjælen i vort Samfund, om den Hellig-Aand, er selv iblandt Herrens Discipler saa vrangt, eller dog saa dødt og tomt, som om de kiendte kun Johannes-Daaben, og ei den i Navnet Faderens og Sønnens og den
Hellig-Aands!

Naar derfor Herren paa Himmelfarts-Bjerget forkynder Disciplerne: Johannes døbde kun med Vand, men I skal døbes, ei længe efter disse Dage, med den Hellig-Aand og Ild, og naar det lyder: see, Han kom og satte sig paa hver-især, som Lue-Tunger, da er det hardtad for Alle som en mørk Tale, man kan lade staae ved sit Værd, eller øve sin Skarpsindighed paa, uden at det egenlig giør nogen Forskiel, og hvem der tænker det, hvad skulde han vel i Kirken om Pinds e, i Kirken siger jeg, og mener dermed naturligviis ikke hvert Huus, som bygdes i Kors til Folk i Søndags-Klæder, men kun Huset, der end bevæges af Bulderet fra Himlen, som opfyldte Salen, hvor Apostlerne sad, kun Huset, der end gienlyder af Røsten, som forsamlede Mængden fra alle Himmel-Egne hen at høre ham, der vandrer paa Veirets Vinger, og bærer gode Tidender fra Himlen til Jorden, ja Huset, hvor de glødende Tunger, som flammede hist, dog glimte og gnistre endnu, saa Mennesket forbauset hører Guds Under giennemtone sit Moders-Maal, udtales med sin Tunge!

Det maa derfor aldrig undre, men skal paa en Maade glæde os, at vi er Faa i Kirke paa den guddommelige Indvielses Høitid, da vi aabenbar er Faa om Troen paa Indvielsen, Faa om Troen paa den Hellig-Aand, og da nødvendig ogsaa Faa om den Kirke, hvori Han baade ringer og kimer, baade prædiker og sjunger, oplyser og opliver, opvækker og opbygger, ja virker Alt endog i Alle!

Give da kun Gud, at vi som ere her forsamlede, maae være iblandt dem, der have annammet Faderens Forjættelse, eller vente dog troende paa den, som Disciplerne hist, der vare eendrægtig forsamlede, og kunde umuelig være det, med Tro paa Herrens Ord, uden at komme ihu, hvad skrevet staaer (i anden Mose-Bogs det Nittende) om Tordenen og Lynet over Sinai, og Guddoms-Ordet med lydelig Røst: uden at komme den Pindse-Fest ihu, og vente at opleve endnu større Ting end disse, alt efter den Apostoliske Tanke-Gang, at omstraaledes Lov-Givningen, med Bogstav-Skriften og Steen-Tavlerne, af himmelsk Glands, da maatte Glandsen nødvendig endnu blive større over den evangeliske Prædiken, med Aandens Flamme-Skrift paa Hjertets Tempel-Vægge!

Ja, da Herren lovede at være selv midt iblandt de To eller Tre, der sammenføiede sig i hans Navn, da trøstede Han ikke blot de Enkelte, der fandt sig udstødte af Verden, men gav derhos tilkiende, at Han sædvanlig vilde være kraftigst nærværende, hvor Han paakaldtes af de Faa, der dybest maatte føle Verdens Tomhed for dem, der spørge efter Aandens Fylde, og længes inderligst efter Hans Samfund, hvis Kraft fuldkommes i Skrøbelighed!

Derfor, mine Venner, lad os være glade i vor Høitid, og hellige den, som Gud vil give Naade til, ved at indprænte os den vigtige, selv i Menigheden halvforglemte Sandhed, at hvorlidet end vor Guds-Tjeneste taaler Sammenligning med den vi læse om i Dagens Text, saa er det dog kun her, i høitidelig Forsamling, under Ordets Forkyndelse, og høirøstet Lov-Sang, vi kan see et Billede af Christi Kirkes herlige Indvielse, og levende mindes, hvad det er som har begyndt og skal fuldende den gode og vidunderlige Gierning, som vort Samfund er!

Vist nok er det saa med vor Christendom i det Hele, at den virker kun med hele sin Kraft, og aabenbares kun i al sin Glands, hvor Kirken og Menigheden staaer som Huset paa Klippen og Staden paa Bjerget, hvor Christi Ord har et kongeligt Høisæde paa sine Tjeneres Læber, og et skinnende Pallads i Menighedens Barm, ja, hvor det Underværk, som Evigheden skal forklare, alt i Tidens Løb forbauser Verden: det Underværk, at vi er alle eet Legeme og een Aand i Christo Jesu; men dog er Kirkens guddommelige Indvielse den eneste Begivenhed i den hellige Historie, der udelukkende finder sin Afbildning i vor høitidelige Forsamling paa Herrens Dag, ligesom det ogsaa især er den levende Tro paa den Hellig-Aand, som der udvikler og forklarer sig.

Og denne Sandhed veed jeg ikke bedre at udtrykke, end ved at sige: Julen kan vi helligholde ved Vuggen, og Paasken i Urtegaarden, men Pindse kun i Herrens Huus!

Julen kan vi helligholde ved Vuggen, thi med hvert smilende Barn ligger der jo et levende Billede af den Guds Eenbaarne, som holdt ikke sin Guddommelighed for et Rov, men fornedrede sig selv, og tog Tjenerskikkelsen paa sig, og naar det glade Budskab om ham, som Barnet født i Bethlehem, til Lys og Liv og Glæde for Unge og Gamle, der som Børn vil lade sig bære og lede af ham ind i Guds Paradis, naar JuleEvangeliet kun har en venlig Vugge paa Moderens Læber, da finder det en aaben Favn i Barnets Hjerte;
thi hvad der støder Engelen fra sig, som forkynder Støvets Børn den glædelige Tidende, at vor Fader i Himmelen har sendt sin Søn til Jorden, som et lidet Barn, med Guddoms-Magt til at raade Bod paa al vor Nød og Vaande, og med Broder-Hjerte til at slukke al vor Sorg, aftørre al vor Graad, hvad der støder denne Engel fra sig, det er aabenbar kun den taabelige Stolthed, der holder Menneskeligheden ei for en Guds Gave, men for et Rov fra Skaberen, og denne Stolthed er ikke i Barnet, der, langt bedre og større, langt menneskeligere end vi, tænker aldrig paa sit Fortrin, men er os underdanig, og modtager taknemmelig det mindste med
det største Beviis paa vor Godhed og Kiærlighed!

Ja, Christne Mødre! Faa som I ere, men som det skjulte Hjerte-Menneske, kostelige for Gud, og mægtige, siger Apostelen, til, ogsaa uden Ord, at christne Mennesker, I veed det bedst, hvor gladelig der leges Jul ved Vuggen, naar I, mens det kimer i Dagningen, tænker med et dæmpet Suk paa Guds Børns Forsamling, men trøstes snart ved Jule-Psalmens Gienlyd i det Skjulte, og ved Smilet af den Spæde, der levende minder om Barnet i Krybben, og synes at hviske: min Engel seer ogsaa Faderens Ansigt, som er i Himlene!

Saaledes Julen, som Hyrderne jo helligholdt ved Krybben, og som sikkert altid helligholdes mest rørende og himmelsk velsignet ved Vuggen: af Mødrene, af Børnene, og i den huuslige, hyrdelige Kreds, hvor EngleSmilet og den barnlige Glæde, langt meer end udtrykkelige Ord, forkynder, at os er en Frelser født, som bringer os Guds Velbehag, og dermed Himmerig til Jule-Gave!

Og nu Paasken! Hvem har vel helligholdt den mere værdelig, end Marie Magdalene, som stod eenlig i Urtegaarden, og græd over Graven, til hun hørde

sit Navn fra Frelserens Læber, stammede: Mester! og løb at forkynde Disciplerne, at hun havde seet Herren, og hørt af hans Mund, at han opfoer til sin Fader og vores!

Og har dette maaskee Intet at betyde, helligholdes maaskee ikke Paasken endnu med den dybeste Følelse i Hjertets Eenlighed, med Herren, mellem Gravene! Stod vi nogensinde en Paaske-Morgen, naar Soel gik op, hvor Kirke-Gaarden høiner sig over Vangen, stod vi der, omringede af Mindes-Mærkerne fra Vinter-Tiden, og nærmest af Gravene: de dybe Furer, som Døden pløier, til Sæd med Graad men Høst med Lovsang, stod vi der, mens det kimede til Høitid, mens Solen steeg, og Lærken slog, og Øiet faldt paa Urtegaarden, hvor Vinteren kiendelig gav Vaaren Plads, da var det visselig ei Selskab, og ei noget Udvortes, vi fattedes, for dybt bevægede at efternynne det gamle Paaske-Vers:

Christ stod op af Døde,
Og frelste os alle af Møde,
Thi ville vi alle være glad,
Og love vor Herre i allen Stad!
Kyrie eleis!

Var han ikke opstanden,
Al Verden var forgangen,
Men efter han opstanden er,
Saa love vi Gud vor Herre kiær!
Kyrie eleis!

Nei, dertil fattes vi aabenbar i vor Eenlighed slet Intet, naar vi kun har den Tro, at Død er Syndens Sold, men det evige Liv Guds Naade-Gave i Christo Jesu, vor Herre, og jeg tør vel mene, at Herrens Opstandelse staaer ei i større Glands for noget Menneske-Øie, end for Unger-Svendens, hvem Døds-Tanken vakde af hans søde Drømme om Jord-Livets Herlighed, eller hvis Hjerte vaandede sig under Følelsen af Verdens-Livets Tomhed, naar han under sine stille Betragtninger faaer Syn paa Helten, der kommer seierrig tilbage fra de Dødes Rige, førende Døden og Helvede med sig i Lænker, og udstrækkende sin milde Haand med Livets Brød og med Salighedens Kalk, til Muldets Frænder i Græde-Dalen!

Sandelig, han holder da Paaske i alle Urtegaarde, hvor Livet virkelig eller

billedlig opstaaer af Døde, som Blomster groe paa Grave, og han holder den først og sidst med Bogen for sig: den hellige Skrift, der vel maa lignes ved en Urtegaard med Herrens Grav, hvoraf Han immer aandelig opstaaer i Ordet, beskiæmmer Verdens Kløgt, slaaer dens Stridsmænd til Jorden, trøster sine sørgende Discipler, og lærer dem at forstaae Skrifterne, saa de indsee, at det, efter Propheternes Ord, burde Christum at lide dette, før Han indgik til sin Herlighed!

Men nu Pindse-Aandens Udgydelse over det Ny Testamentes Tjenere, der skal være Aandens, og ei Bogstavens; Aandens Udgydelse i Guddoms-Ordet paa Menneske-Læber, med himmelsk Ild og med levendegiørende Kræfter, Indvielsen af det store Bede-Huus for alle Folk, hvor Strømmene, som Herren adskildte ved Babel, skulde atter mødes i Jerusalem, dette Vidunder, som kroner alle Herrens de Forrige, ja paasætter dem Livets Krone; hvor har vel det sit Billede og sin Lignelse, uden der, hvor det endnu fortsættes, vel mattere i Dag, og stærkere i Morgen, men dog immer levende; hvor, uden i de Christnes Forsamling, der tiltale hinanden med Lovsange over det Ord, som er mægtigt til at saliggjøre Sjælene!

Det er vel sandt, at vi kan see et Skygge-Billede af det aandelige Liv, Guds Ord i Menigheden skaber, opholder, udvikler og forklarer, i Sommer-Livet, som, udviklet af hemmelige Kræfter, gjennemtrænger og fryder hele Skabningen, udspringer i Markens Lilier, og hvælver sig i Skovens Løv-Sal, lovsjunget af Himmelens Fugle, med Morgen-Røden til sin Prophetie, og Aften-Røden til sit Efter-Mæle; men det er ogsaa vist, at Jord-Naturen i sin Sommer-Pragt og Fylde tiltaler Kjødet meer end Aanden, og avler hos dem, der henrives af den, ingen levende Forestilling om den rene Sandhedens og Kiærlighedens Aand, som udtrykker de aandelige Ting med aandelige Ord, men om en ureen Verdens-Aand, der stjæler Ild og Glands fra Solen, for dermed at optænde Kiødets Lyster, og sætte glimrende Farver paa giftige Urter!

Det er vist, og desuden, hvad ligner vel Guds Ord, uden Ordet paa Menneskets Tunge, skabt i Hans Billede, og efter Hans Lignelse, hvor er de usynlige, for Mande-Vidd usporlige Veie, hvorpaa Aander og Hjerter levende mødes, til Favn-Tag eller til Sværd-Slag, under Himlen, hvor, uden i den usynlige, men dog virkelige Verden, som Ordet vidunderlig skaber, naarsomhelst det slaaer med sine Vinger, og giennemsuser Luften, saa ikke blot Øren, men Aander maae lytte, saa ikke blot Stene men Hjerter gienlyde! Derfor, Venner! skal vi

have anden levende Forestilling om Kirke-Vielsens Fest i Jerusalem, end som et dunkelt Bulder, en Torden i det Fjerne, hvoraf der kun i Folke-Sagnet er en forvirret Gienlyd tilbage, da maae vi gaae til Kirke, hvor Guds Ord forkyndes, ei som en Grav-Skrift, man har fundet i en nedlagt Kirke, paa en Lig-Steen over Simon Peder og hans Med-Apostler, og om hvis Betydning man er uvis, fordi Ingen mere veed, hvad det vil sige, at døbes med den Hellig-Aand og Ild, nei, hvor Guds Ord forkyndes, som hvad der aldrig døer, og aldrig svækkes, som Liv og Aand, ei mindre nu, end da Simon Peder tog Ordet, opløftede Røsten, og sagde: det var, hvad Herren sagde, ved Propheten Joel: i de sidste Dage vil jeg aande over alt Kiød, og eders Sønner og Døttre skal prophetere, eders Unger-Svende skal have Syner, og eders Oldinger have Drømme!

Jesus Christus, den Korsfæstede, som brød Dødens Lænker, fordi det var umueligl, han kunde holdes af dem, han, hvis Opstandelses Vidner vi ere, medens han sidder ved Guds høire Haand, han udgiød, efter Faderens Forjættelse, den Hellig-Aand over os!

Kun i en saadan Forsamling, hvor Guds Ord virkelig boer, hvor det forkyndes og teer sig i Kraft, at, skiøndt Gaverne ere forskiellige, er Aanden dog den samme, ja, kun der, hvor Aanden, ved at bekiende den i Kiødet komne Jesus Christus, og ved levende og uindskrænket at tilegne sig det prophetiske og apostoliske Ord, som det findes beskrevet, aabenbarer sig som den Aand, der kom over Apostlerne, og skal i Herrens Menighed være Taleren og Trøsteren evindelig; kun der kan vi levende mindes den Pindse-Dag, da Herrens Sendebud iførdes med Kraft fra det Høie, da det Huus, som den store Davids Søn, den himmelske Salomon, bygde sin Fader, opfyldtes med Hans Herlighed, og tretusinde Sjæle offrede sig som en Første-Grøde til den evige Præst af Melchisedeks Orden!

Lad da kun Verden smile spodsk ved Sammenligningen mellem Apostlernes Pindse og vores; det skal ikke røre os, thi netop fordi vi troe, hvad vi læse om Christi Tempel, der ikke fyldtes med en Sky, men med en Strøm af Lys og Varme fra Livets Kilde, netop derfor føle vi selv dybest, hvorlidet vor Forsamling svarer til sin høie Oprindelse, og til de store Forjættelser som tone over den fra Himlen; men vi veed, at Veien til at ligne den Apostoliske Menighed er ei at forlade den, ei at betragte den som noget os Uvedkommende, men at jo klarere det staaer os for Øine, at ligesom Herren og Aanden, Troen og Daaben, og den himmelske Fader med sin vidunderlige Kiærlighed, er altid de

samme, saaledes er ogsaa Kirken den samme, som Herren bygde paa Klippen, til at trodse Helvedes Porte, og som Aanden indviede til Himlens Forgaard, jo klarere det staaer os for Øie, des dybere føle vi, at den Ringe-Agt, hvori Kirken, den Afmagt og Forvirring, hvori Menigheden nedsank, er ikke Herrens, og ei Tidernes, men kun vor egen Skyld; og naar denne Følelse bliver mægtig i vor Sjæl, saa vi længes efter Herren, som er nær hvor han paakaldes, og sukke efter Aanden, som giør levende, og sammenbygger alle Troende i Tidens Løb, til et Guddoms-Tempel af levende Stene, da begynde ogsaa vore Hjerter at brænde, vore Tunger at gløde, og Troens Ord at giennemtrænge os, som Bækkene af Livets Flod, der glæde Guds Stad, den Høiestes Boeliger!

O da, mine Venner, naar vi begynde at erfare, hvad det er at have levende Samfund, i Aanden, med Herren og hele hans Menighed: de Helliges Samfund, som vi ved Daaben indviedes til, da see vi det klarlig, at Julen er Troens, og Paasken er Haabets, men Pindse er Kiærligheds Fest, saa det undrer os ikke, at Pindse kommer senest i vort christelige Levnets-Løb, som mellem Kirke-Aarets Høitider; thi naar Livets Træ af Ordets Rod opgroer i Kirke-Haven, da er Troen Stamme, Haabet Blomst, og Kiærligheden Frugt!

Da fristes vi ei heller til at tvivle om det Mindste af Alt hvad vi læse om den store Pindse-Fest paa Zion, hvor Lynet over Sinai blev til en Lue-Tunge med Kiærligheds Ord, thi Lovens Ild er fortærende Nidkiærhed, men Evangeliets er smeltende Kiærlighed, og, taler Munden naturlig af Hjertets Overflødighed, da maatte TungeMaalene ligesaa nødvendig forenes i Jerusalem, hvor Hjerterne samrnensmeltede i Faderens Kiærlighed, som
de adskildtes ved Babel, hvor Hedningerne udgik fra den levende Guds Ansigt, at vandre hver sit eget Hjertes vildfarende Vei; og skulde Herrens Folk, tyndt saaet og vidt adspredt i en fiendtlig Verden, blot ved Ordets Kraft forsamles, forbindes og forenes, i Tro og Haab og Kiærlighed, da maatte dette Ord nødvendig ei blot være mere end en Bogstav-Skrift i Tavler af Steen, og paa Blade af Liin, men meer end hvad vi med
Tunger af Støv kalde levende, det maatte være et Ord som kunde giøre levende, maatte, som Herren siger om sit Ord, i Sandhed være Liv og Aand, som Ord kun er paa Guddoms-Tungen!

Men, o, Venner, har vi end for et Øieblik siddet paa Dør-Tærskelen af det Guds Huus, hvor Apostlerne udtale Guds Under med glødende Tunger, som vi forundrede maae kalde vore, fordi Ordet paa dem er os ikke fremmed, men

tiltaler os saa sødt og levende som Moders-Maalet, eller har vi dog ligesom staaet ved Dørren paa Klem, og lyttet, og følt det, halv sukkende, halv jublende, at hvem der er derinde, kan umuelig tvivle, men maa falde paa sit Ansigt, og bekiende, at Gud er virkelig i disse sine Talere og Tolke; o Venner, saa lad os dog aldrig glemme, at saadanne Øieblikke er vidunderlige Glimt af den Eenbaarnes Herlighed paa Jorden, som Aanden kun skiænker os, for at vi kan være glade i vor Høitid, stolte af den Kirke, som Verden foragter, saa disse Glimt vil i Morgen være for os som en Drøm, dersom vi bygge og stole derpaa, istedenfor at bygge og stole paa det eenfoldige Vidnesbyrd om Herrens Opstandelse, og om den Hellig-Aands Kirke, med Helgen-Samfundet, Synds-Forladelsen, Kiøds-Opstandelsen, og det evige Liv: Vidnesbyrdet, som fra Apostierne med Evangeliet er levende forplantet giennem Menigheden til os, og stadfæstet af Himmelens Gud, ved den Kraft og Velsignelse, Han øiensynlig haver ladet følge med den eenfoldige Tro paa vor Skaber, vor Gienløser, og vor Helliggiører: de Tre, som vidne i Himmelen, men ere Eet, og giøre Eet paa Jorden, saa Faderen drager os til Sønnen, og Sønnen oplader os Faderens Huus, og Aanden indbygger os deri, til evig Lovsang!

I det vi derfor daglig dybere indprænte os Davids Længsel, naar han synger: een er min Begiæring til Herren, derefter vil jeg tragte, at jeg maa boe i Herrens Huus alle mine Livs-Dage, at beskue Herrens Yndighed, og at besee hans Tempel, o, saa lad os dog end dybere indprænte os, at det times Ingen, uden hvem der troer eenfoldelig paa den Hellig-Aand, som Guds Viisdom og Godhed i egen guddommelige Person, og at hvem der kun troer ærlig paa Ham, som den Taler og Trøster, Herren sendte os fra Faderen, med de glødende Tunger, hvem der giør det, skal aldrig finde sig enten faderløs eller huusvild paa Jorden: thi selv naar da Helligdommen som Aanden saa klarlig indviede, synes os sunket i Gruus, eller optaget til Himmelen, eller dog bygt paa en Klippe, som er os for høi, selv da bevarer Aanden vor Indgang og Udgang i Huset, bygt uden Hænder, som vel kan være skjult for den Troendes Øine, men er dog med Ordet, det Troens Ord, vi prædike, ham altid nær i Mund og Hjerte!

Ja, der er vel kun Faa iblandt os, der have Øie for det store Guds Under, som maatte skee med vort Moders-Maal, og med alle Hedningers i Ørken, før det blev skikket til at være et levende Redskab for den Aand, som drev Propheter og Apostler, men naar det falder de Christne paa Sinde, at de var dog alle Galilæer, som udtalde hvad intet Øie saae, og intet Øre hørde: Guds hemmelige Raad til Synderes Frelse, og det Guds Huses Herlighed, som Aanden bygger; naar det

falder Christne paa Sinde, hvor de ikke blot i Bøger stave og giætte sig til, hvad Talerne meende, men hvor de høre det klarlig udraabt paa deres eget Moders-Maal, som de ere fødte udi, langt borte fra Zion og Thabor, da maae de dog Alle falde i Forundring over Herrens Gierning, og føle, at kun paa Tunger, glødende af Ilden paa den Guds Alter, som er almægtig Kiærlighed, kun paa saadanne Tunger kunde Nordens haarde, kolde, knudrede Kæmpe-Sprog, opvarmes, udglødes, og smeltende uddannes til et levende Udtryk for det store Fredens Evangelium, Guds Kiærligheds Ord, og Zions den smeltende Lovsang over den Herre Zebaoths de elskelige, de venlige Boeliger!

Og at det dog er skedt, lad det være os ei blot et Tegn, men et levende, glædeligt Pant derpaa, at det visselig er i de glødende Tungers vidunderlige Huus, i den Apostoliske Kirke vore Fædre have holdet Høitid, og lyttet saa trohjertig til det dunkle men glødende Ord paa Apostlernes Læber, at Tungen maatte udbryde:

Almægtig Lue, fald og ned,
Og tænd mig an i Kiærlighed!

Ja, det er vist, saa bad vor Tunge og bønhørdes, og holde vi fast ved vore Fædres eenfoldige Tro, og vente, med dem, Alt af den Fader, som haver skiænket os sin elskelige Søn, og Alt af den Aand, som kom over Apostlerne, og virker Alt i Herrens Samfund, o, da skal vor Forsamling, hver Herrens Dag, end sige da hver Søndag i Pindse, blive et deiligere og klarere Billed af Forsamlingen paa Zion, en kiendeligere og værdigere Fortsættelse af Aandens og Ordets Helte-Gierninger, til Hans Ære, som sidder ved Guds høire Haand, og Kirken, Han bygde, Broderskabet, Han stiftede, til evig Glands og Herlighed! Amen! i Jesu Navn, Amen!

Kilde
Manuskript taget fra Grundtvig, N. F. S.: "AF SØNDAGS-BOGEN", i Grundtvig, N. F. S.: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 181. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig05val-shootworkid78147.pdf (tilgået 09. februar 2024)

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI
https://www.dansketaler.dk/tale/n-f-s-grundtvigs-praediken-pinsedag